

A fiú eloltotta a gyertyát. A kályhában vigan lobogott fel a tűz, táncoló árnyékai végigszaladtak a szobán. Boldog sóhajtással nézett fel a gerendás, öreg mennyezetre, a fejében az elmúlt napnak a képei — mint a lobogó tűzfoltok — rajokban tolongtak.

A kutyára nézett. A kutya vissza. Értelmes, hűséges kutyaszemmel. «Emlékszel, hogy félted tőled gyermekkoromban?» kérdezte a fiú. A kutya emlékezett. Látszott a szemén.

Elmosolyodott. Zsibbadás szaladt végig a tagjain. Sóhajtott. Milyen jó, milyen gyönyörű dolog lenni.

A kályha zümmögő, pattogó dalára megindult a szoba, lassan hintázó mozdulattal felemelkedett az ágy s elindult a nagy vízen, melynek ezüstös hullámain messze egy nagy, ijedtszemű kislány kinyílt margarétát szedett.

A láng foltjai vigan, fáradhatatlanul lobogtak. A kutya szeme egészen megéledt. Kinyitott szája lihegett.

Úgy virrasztott az éjben a gazdája ágya felett.

Ujjalusi László.

LÁMPÁK.

*Fanyar ködben, december éjtszakában
Szaporáztam fázó léptemet.
S valahol egy ötödik emelet
Esőtől csapzott apró ablakában
Kigyúlt a sárga villany hirtelen.
(Lélek, akil az éjjél élni oldott.)
És halkán, halkán utánam sikoltott:
Testvér, ne menj el! Maradj itt velem!*

*Megálllok. Rozzant kisémberek-kaszárnya,
Lomhán előltem földnyujtózkodik.
És most egy lámpa, már a második,
Aztán megint egy, mintha engem várna,
Kigyulad és a szívemen kopog.
S míg sír a köd és sír a járda mocska,
A három árva lámpás ablakocska
Zsongó szívemben jélénk dalba fog.*

*És szálló lelkem föl, hozzájuk, érez.
Padláskamra. Szegényszag. Félhomály.
A lepedőtlen ágy a zugban áll.
Egy csikos párna, verejtékes, véres,
És egy kiszolgált vén bakaköpeny.
Két bütykös lábfej. Egy kisértel arca,*

És sipol szörnyű köhögése harca
S dörömből fojtogatva mellemen.

Ó jaj ! Tovább ! A másik kamara hi most.
Kis ágynál látok fiatal anyát.
Az éji szekrény hangos villanyát
Halkítja kékre gondos lány papiros.
Az ágyon egy kis gömbölyű gyerek,
Arcán nevet az angyalok aranyja,
S oly máriás mosollyal nézi anyja,
Hogy engem is elönt a jó meleg.

Tovább ! Harmadik ablak mélye tágul.
Bozontos fej, halom papír felett,
Szemében láz, szájába' cigarett.
Tovább ! Csilláros szalon ablakából
Szakállas férj néz a semmibe.
Tovább, tovább ! Egy kisírt szemű lányka
Tükör előtt. A szesz boszorkalángja
Mellette alattomosan libeg.
S látom, hogy lobban százezernyi villany —
Kigyúlnak, élnek mind az ablakok.
És minden ablak új sorsot sajog,
S mögüle más-más élet tilka csillan.
Minden lámpáska egy-egy zárt világ.
Forog a föld a zordon éjtszakában:
És petty-egymáson, mégis mind magában :
Millió fénycsepp ég felé kiált.

Égő lámpások, szívek fölsajognak
A csillagokhoz, s csillagokon át
Ahhoz, aki az éjre napot át,
És szívet tár az ezeregy titoknak,
S villanyos szívem, véres-mély rokon
Minden lámpával, felgyúl zsongadozva
S az ezerhangú emberszív-zsolozsma
Egy hangba reszket élő húromon.

Sík Sándor.